

Ubelský občasník

Číslo 16

BŘEZEN 2009

Zdravíme všechny čtenáře našeho občasného zpravodaje!

Úvodem bychom se rádi omluvili čtenářům a dotčeným rodinám za chyby vzniklé při přepisu „**Kalendária 2008**“ v únorovém vydání Ubelského občasníku. Bohužel nám z textu vypadla dvě jména. Mezi narozenými se neobjevilo jméno **Gabriely Čížové (nar. 23. 7. 2008)** a mezi zemřelými **Františky Kajšové (zem. 2. 11. 2008)**.

Tímto se ještě jednou omlouváme!

OBECNÍ PLES 28. 2. 2009

Již potřetí patřila poslední únorová sobota příznivcům tance, kteří se sešli na třetím obecním plese. Stejně jako v loňském roce zahrála skupina 1+ 1. Servíroval se zvěřinový a vegetariánský guláš a lihoviny všech barev. K vidění byly jak klasické róby, tak retro kostýmy. Dámy si vychutnaly svou tradiční volenku. Tombolu nám vylosovala šťastná ručka „Božského Lumči“, který do ubelského sálu dorazil přímo ze svého koncertu v Las Vegas. Zkrátka všichni se příjemně bavili a užívali si až do ranních hodin. A kdo to letos nestihl, bude mít šanci opět za rok 27. 2. 2010 ve stejný čas, na stejném místě. A závěrem ještě jedno velké díky Janě Navrátilové, Petře Tomančové, Martině Kovářové za pomoc při organizaci a také našim kuchařkám Marušce Jurčákové a paní Srněnské za vynikající guláš.

Výtěžek z tomboly bude použit na vybudování kuchyňky na horním hřišti

KARNEVALOVÝ REJ

Kdo se třetí březnovou sobotu vypravil na procházku Ublem, mohl při své cestě potkat prapodivné mrňavé postavičky – kolem hospůdky se začaly rojit pohádkové bytosti, okolo nich poletovali motýlci a berušky, pod nohy se pletla zvířátka a na všechny s vážnými tvářemi dohlíželi „muži v černém“. Naši „malošci“ měli prostě karneval. Hrát si s nimi přišli také pan šašek s paní šaškovou. A aby návštěvníků nebylo málo, pozvali si i veselého kouzelníka. Pro děti byla velkým zážitkem balonková zvířátka, která se mu rodila pod rukama a která rozdával na všechny strany. Při písničkách, hraní, kouzlení a veselé tombole dětem příjemně ubíhalo odpoledne, maminky zmožené rozdováděnými ratoolestmi si mohly dobít energii domácími zákusky a kávou (a protože děti jsou k neutahání, občas musely použít i silnější kalibr...), babičky a dědečci zaslzeli dojetím nad svými vnoučátky a tatinci vše sledovali s patřičným klidem a nadhledem.

Na závěr bych chtěla za všechny spokojené děti poděkovat paní učitelce Ireně Karáskové, která každým rokem připravuje na karneval program pro děti a pak s nimi, v kostýmu šaška, s neuvěřitelným elánem řádí, tančí a zpívá... Takže děkujeme a za rok se zase sejdem.

Eva Trubáková

S PACHOLKEM SE U STOLU NESEDI

Čas běží neúprosně rychle a nejeden z nás v hektické současnosti zapomíná trochu se občas zastavit a zavzpomínat na dny či roky, které jsme prožili. O to cennější jsou pak chvíle, kdy se toto zastavení podaří. A když se ještě skuteční s člověkem, který má na co vzpomínat a dokáže to po více než půl století s neuvěřitelnou lehkostí, smyslem pro detail a vtipem, je to zážitek k nezaplacení. Přesně takové bylo povídání s Janem Šimkem nejst., které jsme vedli kolem jeho školních let a války. Doufejme, že brzy vznikne pokračování.

Pane Šimku, jak vzpomínáte na svá školní léta?

Do školy jsem začal chodit v roce 1936. V Uble tehdy byla dvojtřídká, školu vedl pan učitel Jurečka, to bylo v prvním roce mé školní docházky. Pak Jurečka odešel a školu vedla paní Petru. Ta z Ubla vlastně odešla až po válce. V první třídě byl první, druhý a třetí ročník, ve druhé pak čtvrtý až osmý. Učilo se tak, že čtvrtý ročník byl samostatný, pátý a šestý dohromady a sedmý a osmý pak taky společný. Učilo se... no vlastně se moc nenaučilo, protože přišla válka. Němci dokonce zatklí jednoho z učitelů, Vlček se jmenoval, pak tady učily ještě mladé učitelky, ale jejich jména si už nepamatuji. Jejich vliv na žáky ovšem nebyl kdovíjaký: vždyť jim bylo nějakých osmnáct devatenáct let, a nejstarším žákům čtrnáct patnáct! No byli to vlastně vrstevníci!

Kolik bylo v ubelských třídách dětí?

Dost. Třeba nás bylo v ročníku osm. Všichni z Ubla. Měli jsme češtinu a němčinu, počty, zeměpis a dějepis, tělocvik, zpěv a ruční práce. Chodilo se na vycházky, hráli jsme hry, třeba na stopování a podobně. Za války se hodně učilo o Velkoněmecké říši a Hitlerovi, přednášeli jsme básničky, že chrabrý voják šel se za Evropu bit... Byli jsme děti, a stejně nám to nebylo vhod. Vzpomínám si taky, že jsme měli jedny velké letní prázdniny a pak pololetní, víc volna snad ani nebylo. Rozhodně ne tolik, kolik mají děti dnes. Ještě si vzpomínám, že za Němců nebyla nejhorší známkou pětka, ale šestka!

Chodil jste rád do školy?

Chodil i nechodil. Přiznávám, nebyl jsem rozhodně vzorným žákem. Často jsem taky do školy vůbec nešel, protože jsem musel pomáhat doma. V tom jsem ale nebyl žádná výjimka, takových nás bylo více. V létě jsme chodili do školy bosky, v zimě jsme nazuli nějaké ty škrpále, to víte, za války bylo všechno na poukazy... Než jsme vešli do školy, museli jsme důkladně oškrábat bláto z bot, protože chodníky samozřejmě nebyly. Vždycky měl někdo z nás službu, ten stál u dveří a dohlížel na to. Když zbylo pod lavicí bláto a hlína, která opadala z bot, školnice velice nadávala, protože to samozřejmě denně musela uklízet.

Vzpomínáte si, že by byly nějaké problémy s kázní?

Já si myslím, že dnešní děti zlobí stejně jako ty před padesáti lety. Jen dnes jsou zakázány tělesné tresty, kdežto tenkrát rákoska fungovala dokonale. Dostávali jsme přes ruce a nepočítalo se kolik. A účinkovalo to! Učitel za sezonu zlomil ze dvě ze tří rákosky. O přestávkách pak byl zvolen jeden starosta třídy, a ten měl na starosti klid ve třídě. Hříšníky zapisoval na tabuli. Ale jak někoho zapsal, jo, to bylo zle!

Slechny učitelky byly stejně přísné?

Kdepak, ty se bály! Byly mladé. Když nás ale v sedmé třídě začal učit Jan Imrýšský, kázeň se výrazně zlepšila. Na toho jsme si netroufli!

Projevovaly se v rámci třídy rozdíly mezi chudými a bohatšími?

Tady to nebylo tak výrazné, úroveň byla přibližně stejná. Ale samozřejmě byli mezi námi i tací, kteří prostě denně neměli na svačinu. Ostatní si přinesli krajíc chleba, někdo namazaný, někdo suchý... Ale propastné rozdíly mezi námi nebyly. V Uble nežili příliš bohatí lidé, nejbohatší vlastně byli

zemědělci, menší a větší. Pak následovali nižší vrstvy: domkaři, ti nevlastnili nic, jen domek, chovali kozu, pásli ji na nějakém kousku políčka a chodili pomáhat zemědělcům. Pak byli chalupníci, ti už kromě chalupy měli i krávu a kozu i prasátko, byli na tom lépe. V těchto rodinách chodil muž do práce, ale žena zůstávala doma. Jak říkám, rozdíl jsme nějak výrazně nevnímali, ale fakt je, že třeba sluha, pacholek, si nesměl v hospodě sednout k jednomu stolu s hospodářem. Vzpomínám si, že jednou otec pozval ke stolu našeho pacholka, Martinka Frýdlů, a všichni ti sedláci mu to měli za zlé. Přece s pacholkem se u stolu neseď!

Změnilo se hodně ve škole, když přišla válka?

Ano. Třeba jsme museli v učebnicích přelepovat nevhodné texty, ty o Masarykovi a jiné vlastenecké články. Učitelka nám ale říkala, ať to lepíme jen po krajíčku, ať se to dá ještě otevřít a přečíst! Tehdy to ale tak vesele nevyznávalo! Pocity hrůzy a strachu, které nás za války provázely, se moc nedají popsat. Za války se všichni třáslí, jen se třeba vyslovilo slovo gestapo. Zemědělci museli přesně informovat o tom, kolik mléka nadojili, obilí sklídili a podobně, chodily kontroly... V Uble naštěstí nebyli udavači, lidé drželi pohromadě. Když přišla k prvnímu zemědělcům kontrola, hned tajně poslal děti po dědině, aby o tom řekly ostatním a byl čas všechno schovat. Protože samozřejmě třeba prase choval kdekdo načerno. Rychle se naložilo a pryč s ním do pole! Stejně ale byli všichni pořád vyjukaní, rodiče se báli, co bude, i když z Ubla vlastně nikdo nebyl zavřený. Tedy kromě toho učitele Vlčka, ale ten byl ze Zlína, a pak dvou hochů, kteří skončili v koncentračním táboře. V roce 1939 se rozhodli, že emigrují, ale chytili je. Šlo o Antonína a Tomáše Navrátilů. Naštěstí se oba vrátili.

Jak jste se za války bavili?

Za války byly zakázány všechny organizace, ale my jsme shromáždili takovou partiju, říkali jsme tomu klub, no a scházeli jsme se potají v sušárně u Kobzáňů, tam byla klubovna. Kuli jsme pikle, jak děcka! Když byla chvíle volna, třeba v neděli odpoledne, rozdělali jsme si někde táborák, ale jen na chvíli, protože jsme museli domů a pást krávy. Dnešní děti mají mnohem méně povinností. Já, než jsem šel do školy, jsem musel na pastvu s kravami, někdy o páté. Jo, dnešní děti se mají dobře!

Když skončila válka, bylo vám patnáct let. Vzpomínáte si, jak jste to prožíval?

Vzpomínám si dobře, když v březnu a dubnu tady Němci vypálili Prlov a Ploštinu. To byla opravdu hrůza, když ti lidé utíkali a nám vyprávěli, co tam viděli a zažili! Lidé tam upalovali zaživa! Svázali je řetězem a dům zapálili!

Protože pomáhali partyzánům?

Ano. A strach a panika samozřejmě sedla i na nás. Schovali jsme se, večer se rychle poklidilo a po půlnoci se už utíkalo někam do hor, protože po lese se Němci v noci báli chodit. Ublo bývalo prázdné! Ženské zůstávaly, aby ohlídky hospodářství a poklidily, věřilo se, že ženám Němci neublíží, ale taky ublížili... Ublo mělo být vypáleno třetího května. Němci třetího května vyšli přes Chrámecné směrem na Ublo, ale v té době už táhla ruská vojska druhou stranou hřebene ze Zlína na Vsetín. Všichni Ublané, kdo měl kde schovanou nějakou flintu a třeba jen dva náboje, všichni se sebrali a šli bránit dědinu. Já a Miloš Kobzáň od sousedů jsme ráno vyběhli k nám do podkroví, protože matka nám říkala, že už v Lutonině hrají hymnu, takže tam jsou Rusi. Asi v deset hodin jsme se do té Lutoniny osobně vydali, ale kousek za Nivami po nás začali Němci střílet. No to víte, byli jsme jen ogaři, a tak nás to hrozně vyděsilo! Odplazili jsme se příkopou zpět, a když už jsme pak viděli, že se blíží Rusové, zase jsme se vydali zpátky na Lutoninu. Přidali se k nám i další Ublané, někteří z nich vysvětlili Rusům naši situaci, a oni poslali několik vojáků a asi dva nebo tři kulomety do Ubla. Tady na vršku pak začali střílet do Němců v údolí a oni se hned stáhli, jak uslyšeli ruské kulomety. Tihle Rusi ovšem

stříleli i do našich, tři naši ogaři se tam někde potloukali a oni si je spletli s Němci. Naštěstí začali mávat kloboukem a my jsme hned volali, to jsou naši, to jsou naši! Ale jednomu z nich rameno prostřelili! Pak přijeli Rusi s minomety a střílelo se ze dvora četníka Pepoše, jak ti Němci utíkali stezkou přes Chrámečné do hor. Ale zastřeleného tam pak nikoho nenašli. Tam, jak je dnes hřiště, byla zakopána děla, ale z těch se už nestřílelo. Protože večer už jelo ruské vojsko od Vizovic i druhou stranou.

Jak jste slavili osvobození?

Tak třeba se večer rozsvítila pouliční světla! No bylo jich asi šest přes celou dědinu, ale byla to velká sláva! Večer sem taky přijelo hodně vojáků, popíjelo se... Ale to se nás netýkalo, my jsme ještě byli děti.

Jak se v Uble žilo po válce?

Zprvu samozřejmě dobře. Cítili jsme euforii, že je svoboda, lidi byli šťastní. Pak nastala vlna stěhování. Nejprve se z ubelské hospody odstěhovaly rodiny, které tady byly ubytovány na začátku války – byli to vystěhovalci ze Sudet. Pak vláda vyhlásila, že se mají Češi sebrat a jít zabrat do pohraničí, co chtějí. Továrnu, pekárnu, statek...

To nejspíš vypukl pěkný chaos...

Ano. Nejprve samozřejmě do Sudet vyjeli dobrodruzi, kteří rabovali, na co přišli. Jeli tam s kufrem, a vraceli se vagonama. Pak se tam začaly stěhovat celé rodiny, aby začaly nový život. Spousta se jich ale vrátila zpět. Z různých důvodů, a třeba i proto, že někteří neuměli hospodařit. Zkrachovali. Dokud jim tam na statcích pracovali Němci, ještě to šlo, ale jak Němce vysídlili, už jim bylo hůř. Jednalo se hlavně o chudší lidi, kteří šli do pohraničí za lepším, protože tady měli málo nebo nic, pomáhali tu u zemědělců, ale často jejich znalosti a schopnosti nestačily na vedení vlastního hospodářství. Z pohraničí jich spousta utekla... ale vláda to stěhování zpět brzy zakázala. No a s tím bylo spojeno taky to, že tady v kraji, ale i jinde začaly chybět pracovní síly. Ale to už je jiná kapitola...

Ptala se saze.

Jak jel UBBAB Donaha

Aby nedošlo k omylu, nejedná se zde o nějakou erotiku z řad našich ubelských bab, ale o výjezd 25ti žen a dívek ze zasněženého Ubla na muzikál Donaha do Slovákého divadla v Uherském Hradišti, který se uskutečnil 15. února. Děj tříhodinového představení pojednával o partě chlapů, kteří přijdou o práci. V marné snaze najít si nové zaměstnání je napadne, že se zkusí živit pánským striptýzem. Zpočátku se jim nedařilo a vypadalo to, že jejich komické taneční kreace skončí fiaskem, ale velkou pílí se vypracovali na skvělé tanečnický. Bohužel byl závěrečný striptýz velmi krátký a vlastně celý ve tmě. Muzikál byl vtipný s řadou pěkných písniček a pánských tanečních čísel. Ne nadarmo získalo toto představení řadu ocenění a hlavní představitel Tomáš Šulaj nominaci na cenu Thálie.

Dobrá nálada nám vydržela i na zpáteční cestě autobusem, kdy jsme měly dobré materiálně-technické protichladové a protichřipkové zásobené, které nám podávala Renata Geržická (jednoduše řečeno nám Renata nalávala).

Za všechny účastníky tohoto zájezdu bych chtěla poděkovat Evce Trubákové za výborný nápad, zajištění vstupenek a dopravy.

Jarmila Šimková

INFORMACE OÚ

Územní plán

Kvalitní územní plán je hlavní předpoklad pro dobrý rozvoj daného katastrálního území. Jeho vypracování patří k nejzávažnějším úkolům každé obce, jelikož je zhotovován s dlouhodobou platností (10 let). Na jeho tvorbě by se proto měla podílet široká veřejnost. Občané obce by měli být v procesu zpracování jeho spolutvůrci.

Platný územní plán katastrálního území Ublo byl zpracován v roce 1998, v současné době již nevyhovuje stávající legislativě a daným podmínkám katastrálního území (např. stavební uzávěra v okruhu 100 m od drážního tělesa). Z tohoto důvodu se jednotlivé změny ÚP těžko prosazují (od června 2007 probíhá změna č. 5 ÚP). Zastupitelstvo obce proto na svém posledním zasedání 18. 3. 2009 **schválilo pořízení nového územního plánu** a vyzývá občany a podnikatelské subjekty, které mají zájem o změnu v užívání svých pozemků, aby předkládali své písemné žádosti na OÚ. K žádosti prosím přiložte kopii výpisu dané parcely z katastru nemovitostí a kopii snímku katastrální mapy.

Brigáda

V sobotu **18. 4. 2009** se uskuteční obecní brigáda. V jejím rámci bychom rádi uklidili veřejná prostranství v obci, jedná se o hrabání trávy, zametání, řezání porostů apod. Věříme, že Ublanům není lhostejné prostředí, ve kterém žijí a sejdou se v hojném počtu. Apelovat chceme zejména na mládež a sportovce, kteří využívají horní hřiště, aby také přišli a přiložili ruku k dílu. Sraz všech účastníků je v **9 hod.** na horním hřišti. Prosím, vezměte si s sebou pracovní rukavice a nářadí jako lopaty, hrábě, metly, motyky, sekyrky, motorové pily.

V rámci brigády bude také na obvyklém místě u dráhy nad obchodem přistaven kontejner na staré železo.

Dále bychom chtěli poprosit všechny občany, aby se dle svých možností zapojili do jarního úklidu a zametli si chodníky a očistili ohrubníky před svými domy. Moc děkujeme.

Nabídka práce

Obecní úřad Ublo hledá brigádníky na sezonní práce. Jedná se především o osek zeleně, venkovní úklid, nátěry. Vhodné zejména pro studenty. Bližší informace na OÚ, nebo na tel. 736 485 126.

Upozornění Policie ČR - ve smyslu §15 zák. č. 273/2008Sb.

Na základě vlastního šetření bylo zjištěno, že občané obce Ublo nemají řádně označené své rodinné domy číslem popisným, kdy v případě potřeby toto pak činí velký problém složkám integrovaného záchranného systému. V daném případě se tímto majitelé domů dopouští přestupku dle § 47b odst. 1 písm. c) zák. č. 200/90Sb., kdy za takové jednání lze uložit pokutu až do výše 10 000,- Kč. Upozorňujeme proto občany na tuto skutečnost, neboť od května 2009 budou majitele neoznačených domů nekompromisně oznamování pro porušení daného přestupku.

Knihovna

Od ledna 2009 převzala knihovnu v Uble paní Eva Eliášová. Pro čtenáře připravila nový výměnný soubor plný zajímavých knih. Otevírací doba zůstala nezměněna, vypůjčit knihy a časopisy si můžete každou středu v čase od 17:00 do 18:00 hodin.

Sbor dobrovolných hasičů

Rádi bychom v Uble oživilí hasičské hnutí. Jsme si vědomi toho, že je nutné začít od těch nejmladších, a proto hledáme vedoucího oddílu mladých hasičů. Zájemci necht' se hlásit na OÚ.

Minerální prameny Zlínského kraje Ublo

foto: Petr Jurásek

Drobná studánka v lesní strži při pravém břehu potoka asi 500 m jižně od osady Pržnice a 1 km východně od kraje obce. Je nenápadná, uložená v kamenných zvětralinách. V jarních měsících z puklin přitéká povrchová voda z potoka, dochází k ředění pramene a příznaky sirné vody mizí. Pramen je ohrožen přívalovou vodou, která unáší zeminu a kamení, a může tedy dojít k jeho zanesení.

Citováno z publikace Minerální prameny Zlínského kraje, autorů Michala Girgla, Jaroslava Hrabce a Pavla Šnajdra

Miliony květů

Až jeden milion květů je potřeba, aby včelstvo získalo 1 kg medu. Máme medy světlé a tmavé a oba dva druhy medu mají pro zdraví člověka obrovský význam a jsou velmi kvalitní. Je to náš český med. Světlé medy po vytlačení brzy krystalizují a medy tmavé také krystalizují, ale v pozdější době. Je to známka kvality pravosti medu. Naše české medy jsou hodně žádané pro vývoz a naopak se zase k nám med dováží. Cizí medy nejsou tak kvalitní, i když na pohled a chuť vypadají dobře. V některých medech byly zjištěny cizorodé látky. Je škoda, že se náš český med tak málo využívá. U nás je spotřeba medu na osobu jen půl kilogramu, ale v Německu je to více než třikrát tolik. Já včelařím od školních let a tehdy se včelstva tolik neléčila jako dnes. V dnešní době nás nejvíce zlobí -varroa destructor-, která byla k nám do České republiky zavlečena z jiných států. Včelstva se musejí léčit i několikrát do roka, jinak by včely uhynuly. Včelařů také ubývá a mladým se do včelaření nechce. Jistě, včely bodají, ale v dnešní době se včelstva zušlechťují výměnou včelí matky krajské mírné. Někdo je alergický na včelí bodnutí a také může bez pomoci lékaře špatně dopadnout, ale to jsou jen výjimky. Mně osobně bodnutí vůbec nevadí a mívám žihadel hodně. Zjara jsou včely mírné a nepoužívám ani rukavice ani kukly. V létě v době snůšky včely více bodají, a tak pro bezpečnost si dávám kuklu, neboť do obličeje je bodnutí nepříjemné. Když jsem se nastěhoval do naší obce Ublo a býval jsem ještě v Knéblovém domku, a tam se mi přihodila i jedna smutná událost. Bylo krásné počasí a k česnu přilétaly včely i s rouskami pylu otrávené. Bylo jich plno uhynulých u česna, na zemi i v úle. Všechny létavky se otrávil a v úle zůstaly jen mladušky, takže včelstva zeslábla a v ten rok jsem neměl žádný užitok. Způsobily to nevhodné postřiky do květů porostů a stromů. Doufám, že se to už nikdy nestane a lidé budou opatrnější.

Mladí, dejte se do včelaření, je to pěkná záliba. Starší včelaři vám v lecčems poradí, ale nejvíce se musíte vzdělávat četbou včelařských knih a časopisů.

Jan Juráš

SERIÁL NA POKRAČOVÁNÍ

Rozie Bělíčková - „Z mého života“ - 5. díl

Kromě zmíněných dvou řemesel tatínek ovládal ještě řemeslo třetí – řemeslo muzikantské. Chodil hrát v neděli navečer do naší vesnice Ubla na housle, ale často se zlobil, že málo vyhraje. Až jednou ho to dopálilo, že si umínil, že hrát nadobro přestane. No a jednou, když se vracel v noci ze slabého muzikantského výdělku, jak šel kolem hromady kamení, houslemi praštil o to kamení, že z nich zůstaly jenom třísky. Tak tedy zakončil svou muzikantskou dráhu. Ale přece bylo ještě jedno řemeslo, které bylo pro něho nejužitečnější. Uměl totiž vyrobit mlýnky na mletí obilí – říkalo se jim žrna. Některá žrna měla velký kámen a mohlo se mlet nahrubo i najemno a mohli mlít i dva. Mlelo se nohama ve stoje. A když k nám přišla některá žena mlít obilí, jak jsem jí pomáhala, až mne maminka varovala, že si kazím nohy a na stáří nebudu moci chodit. A o těch tatínkových řemeslech říkávala s humorem, že „devatero řemesel a desátá bída“. Měla pravdu. Proto se musela i sama starat o tu polní úrodučku a také u sedláků si něco přivydělat. Měli ji rádi do práce a nejvíce o žních, protože pracovala s chutí, svědomitě a při své těžké práci si dovedla i zazpívat. Naše pole mnoho úrody nedalo. Obilí jsme žali srpem, tatínek je vázal do snopků, pomáhal složit do mandelů, a až bylo obilí dobře suché, tak jsme si je odnesli na zádech domů, protože jsme neměli ani povoz ani potah. A tu maminka přemýšlela, jak si od toho nedostatku pomoci. Umínila si, že budeme držet salaš a pást lidem ovce. Inu, ovečky patří jaksi k dokreslení obrazu mého rodného Valašska. Na obrázku to třeba vypadalo jako idyla: pokojně se pasoucí stádo oveček, u nich pastýř. Pro nás to však nebyla žádná idyla, ale tvrdá životní nutnost, jeden ze zdrojů obživy. Pomohli jsme tedy sehnat i zdaleka ovce od lidí, kterým je neměl kdo pást. Sehnali jsme jich obvykle kolem třiceti. Pokud byli doma oba moji bratři Jan a Jiří, tak pásli ovce oni, já jsem zůstala u svých husiček. Ale jak se oba bratři uchytili na Vsetíně, kam odešli do učení na brusici skla (bratři se jmenovali Jan a Jiří Řeha, ale říkalo se nám Holubci), musela jsem nastoupit za pasačku ovcí já. Ráda jsem je pásala, ale někdy jsem si i zaplakala, když se mi za špatného počasí rozutekly do lesa nebo do jalovčí. Zato v létě se pásly dobře. Když se napásly a bylo horko, tak hned hybaj do stínu pod stromy, kde si lehly a klidně přezvykovaly. A někdy se stalo, že spaly ovečky, tak jsem usnula i já. Jenže ovce dostaly hlad a hned se daly třeba do sousedovy jeteliny. A to, věřte, potom byl doma od maminky i výprask březovým proutkem. Ale už mne to nebolí. Horší příhoda se mi stala, když jsem si jednou při pasení vila věneček z kvítí, a třebaže jsem si zpívala při tom, přece přišel na mne spánek. Usnula jsem, a když jsem se probudila, po ovcích nebylo ani památky. Dala jsem se do pláče, šla jsem k potoku, protože jsem myslela, že se tam šly napít vody, jak na to byly zvyklé. Volala jsem, pískala jsem, ale nikde nic. Tak jsem šla domů, myslela jsem, že už se třeba napásly a šly také domů. Ale doma už maminka křičela, kde prý mám ovečky, vzala mi z ruky prut a chystala mi dát výplatu. Uprosila jsem ji, aby mne nebila, a vysvětlila jsem jí, jak se to stalo. A hned jsme šly ovce hledat, každá v jinou stranu. Za chvíli maminka volala, že už ovce má. Ale hrůzo, oveček bylo asi jenom polovina.

Vydání připravili:

Hana Srněnská, Šárka Zelinská, Eva Trubáková,
Jiří Geržičák

Foto: Jarmila Šimková